

ΕΠΑΝΩ ΣΤΑ ΜΑΡΑΣΛΕΙΑΚΑ

“Όσοι ενδιαφέρονται για την μόρφωση και την διάπλαση του παιδιοῦ, και ἀποβλέπουν στήν νέα γενεά με κάποια ἐλπίδα ἐθνικῆς ἀναγεννήσεως, παρηκολούθησαν με λύπη και ἐκπληξη τους στήν ἀρχή, με ἀγανάκτηση κατόπιν και ἐπὶ τέλους με βαθειά μελαγχολία και ἀποθάρσυνση τὴν ἐξέλιξη τῆς ὑποθέσεως τοῦ Μαρσλειῶν διδασκαλείου. Καὶ ἡ ὑπόθεση αὐτὴ φάνηκε τόσο σκανδαλώδης τόσο ἀπίστευτη ὥστε νὰ ἐρωτώμαστε. «Εἶναι ἄραγε δυνατόν οἱ ἄνθρωποι ποὺ διευθύνουν τὴν ἐκπαίδευση στὸν τόπο μας οἱ ἄνθρωποι ποὺ ὀνομάζουν τὸν ἑαυτὸ τους παιδαγωγούς, ἐκείνοι εἰς τοὺς ὁποίους ἐμπιστευόμεστε τὰ παιδιὰ μας, νὰ παραδεχθοῦν νὰ δημιουργήσουν ἕνα τέτοιο σκάνδαλο και με τὸ πρόσχημα τῆς ἀρετῆς νὰ ἀφήσουν νὰ διαπραχθεῖ τέτοιο ἔγκλημα ἐναντίον τῆς παιδικῆς ψυχῆς ;

Γιατὶ ὁ τρόπος ποῦ ἔγινε ἡ ἀνάκριση τῶν Μαρσλειακῶν εἶναι ἔγκλημα πραγματικὸ τὸ ὁποῖον θὰ ἔχει στὰ παιδιὰ μας ἀποτελέσματα ὀλέθρια και ἀνυπολόγιστα.

Τὸ Μαρσλειῶν ἦταν ἕνα ἴδρυμα προσδευτικὸ ποὺ ὑπὸ τὴν διεύθυνση ἀνωτέρου παιδαγωγοῦ και ἀνθρώπου προσπαθοῦσε νὰ μορφώσῃ δασκάλους εἰς τοὺς ὁποίους νὰ μπορούμε μιὰ μέρα χωρὶς φόβο νὰ ἐμπιστευθοῦμε τὰ παιδιὰ μας.

Πολὺ πιθανὸν εἰς τὸ ἴδρυμα αὐτὸ ὅπως και εἰς ὅλα τὰ ἴδρύματα ὅπου φοιτοῦν παιδιὰ ὀρισμένης ἡλικίας νὰ συνέβησαν μερικὰ ἄτοπα μεταξὺ ὀρισμένων παιδιῶν. Γιὰ ἕνα δάσκαλο, γιὰ ἕνα παιδαγωγό, γιὰ μιὰ μητέρα, γιὰ ἕνα πατέρα, γιὰ κάθε σωστὸ ἄνθρωπο ἐπὶ τέλους αὐτὸ δὲν εἶναι παράξενο οὔτε πρωτοφανές, και οὔτε εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνῃ θόρυβος γι' αὐτό. Τοῦναντίον. Ἕνας καλὸς παιδαγωγὸς και ἕνας καλὸς γονεὺς χωρὶς πάταγο, προσπαθεῖ νὰ μελετήσῃ καλύτερα τὴν φύση τοῦ παιδιοῦ ποὺ παρουσιάζει ἰσχυρότερες φυσικὲς ὁρμὲς προσπαθεῖ νὰ διοχετεύσῃ με κατάλληλα μέσα τίς τάσεις αὐτῆς χωρὶς νὰ θίξῃ πρὸ παντὸς στὸ παιδί τὴν φιλοτιμία και τὸ αἶσθημα τῆς αἰδοῦς, τὸ ὁποῖον πρέπει πάντα νὰ προϋποθέτομε σὲ κάθε παιδί σὲ κάθε ἄνθρωπο και ποὺ ἀποτελεῖ τὴν βάση ἐπάνω

στὴν ὁποία θὰ οἰκοδομήσῃ ὁ παιδαγωγὸς ἢ ὁ γονεὺς. Αὐτὸ ἀσφαλῶς θὰ ἔγινε και ἀπὸ τὸν ἐμνευσμένο παιδαγωγὸ ὁ ὁποῖος ἦταν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἰδρύματος. Ἐπομένως δὲν ὑπῆρχε ἀφορμὴ σκανδαλοῦ. Ἄν συνέβησαν ἄτοπα ἔπρεπε νὰ διορθωθοῦν χωρὶς νὰ θιχθεῖ ἡ ὑπόληψη και ἡ φιλοτιμία τῶν παιδιῶν.

Και γιὰ μὲν τὸν διευθυντὴ και τοὺς συνεργάτες του ὅτι και ἂν ἐλέχθη δὲν μπορεί νὰ τοὺς βλάψῃ οὐσιαστικά. Ἀπὸ κάθε σκυφαντία, ποὺ μεγάλη εἶνε ἡ ἠθικὴ ἐγγύηση ποὺ ἀποτελεῖ γι' αὐτοὺς ἡ ἀγάπη τῶν μαθητῶν των. Τὸ πραγματικὸ σκάνδαλο ἀρχίζει με τὴν ἀνάκριση και με τὸν τρόπο ποὺ ἔγινε.

Ποτὲ ἡ ἐμπάθεια ἢ ὁποία μολαταῦτα δογιάζει στὸν τόπο μας δὲν εἶχε παρουσιασθεῖ με τόσο ἀηδιαστικὴ μορφή.

Δὲν σεβάσθηκε ὁ ἀνακριτὴς οὔτε ὅσιον οὔτε ἱερόν. Οἱ ἐρωτήσεις ποὺ ἔκανε, στὰ παιδιὰ γεμίζουν ἀπὸ ἀγανάκτηση τὴν ψυχὴν και τιμίου ἀνθρώπου.

Σὲ μιὰ τέτοια ὑπόθεση τὰ παιδιὰ ἔπρεπε νὰ μείνουν ξένα, ἔπρεπε τὸ κράτος νὰ σεβαστεῖ τὴ νεολαία μας.

Σήμερα σὲ ὅλα τὰ πολιτισμένα ἔθνη ἡ μόρφωση και ἡ διάπλαση τῆς παιδικῆς ψυχῆς εἶνε ἡ πρώτη και κυριώτεσα φροντίδα.

Και τὸ πρόβλημα αὐτὸ τῆς ἀνατροφῆς τοῦ παιδιοῦ εἶνε τόσο λεπτὸ τόσο περίπλοκο ὥστε παιδαγωγοί, ψυχολόγοι, μητέρες, πατέρες ἀκούραστοι ἀσχολοῦνται μ' αὐτὸ και ὡς πρώτη βάση στήν προσπάθειά τους ἀναγνωρίζουν ὅτι εἶνε τὸ ἐνδιαφέρον, ἡ ἀγάπη, ὁ σεβασμὸς τοῦ παιδιοῦ. Καὶ αὐτὴ ἡ στοργὴ τοῦ κράτους ἐκτείνεται σὲ κάθε παιδί χωρὶς ἐξαιρέση και περισσότερο ἴσως ἀπὸ κάθε ἄλλο στὸ παιδί ποὺ ἔσφαλε, ποὺ βγήκε ἀπὸ τὸν ἴσιο δρόμο.

Και τὸ κράτος σὰν πατέρας στοργικὸς δὲν τὸ καταδικάζει δὲν τὸ τιμωρεῖ, ἀλλὰ τὸ πεοιοποιεῖται τὸ θεοαπεύει τὸ ἀγαπᾷ και προσπαθεῖ νὰ τοῦ ἀνακαλύψῃ κάποιο ἔχνος φιλοτιμίας, νὰ τοῦ ἐμπνεύσῃ ἀποπεποιθήση γιὰ νὰ τὸ σώσῃ και νὰ τὸ φέρῃ πάλι μέσα στήν κοινωνία θεοραπευμένο ψυχικά.

Σ' ἐμῆς ὁμως τί γίνεται.

Γιὰ ζητήματα προσωπικά, ἀνεξάρτητα ἀπὸ κάθε ἠθική, αὐτοὶ ἀκριβῶς πὸν ἔπρεπε νὰ προστατεύουν τὰ παιδιὰ μας κουρελιάζον τὴν ὑπόληψή τους, τὰ διασέ-
ρουν σὸν τίπο διαφθείροντες ἔτσι ὅσα ἔχουν ἀσθενῆ
χαρακτῆρα, καὶ γεμίζοντας μὲ πικρία καὶ ἀπαγοήτευση
τὴν ψυχὴ τῶν παιδιῶν πὸν αἰσθάνονται πῶς βαθεῖα. Τὸ

ξαναλέμε, τὸ κακὸ πὸν τοὺς ἔγινε εἶναι ἀνυπολόγιστο.

Δάσκαλοι, παιδαγωγοί, μητέρες, πατέρες, ὅλοι σύς-
σωμοι πρέπει νὰ διαμαρτυρηθοῦμε γι' αὐτὸ τὸ ἀδίκημα
γι' αὐτὴν τὴν ἀπρέπεια. Τὸ ἐπίσημο κράτος πὸν τὴν
ἀνέχθηκε ἔχει καθήκον νὰ ἀναγνωρίσει τὸ σφάλμα του
καὶ νὰ τὸ ἐπανορθώσει, καὶ νὰ ἀποκαταστήσει τὴν ὑπό-
ληψιτῶν καθηγητῶν καὶ τὴν ὑπόληψη τῶν παιδιῶν.